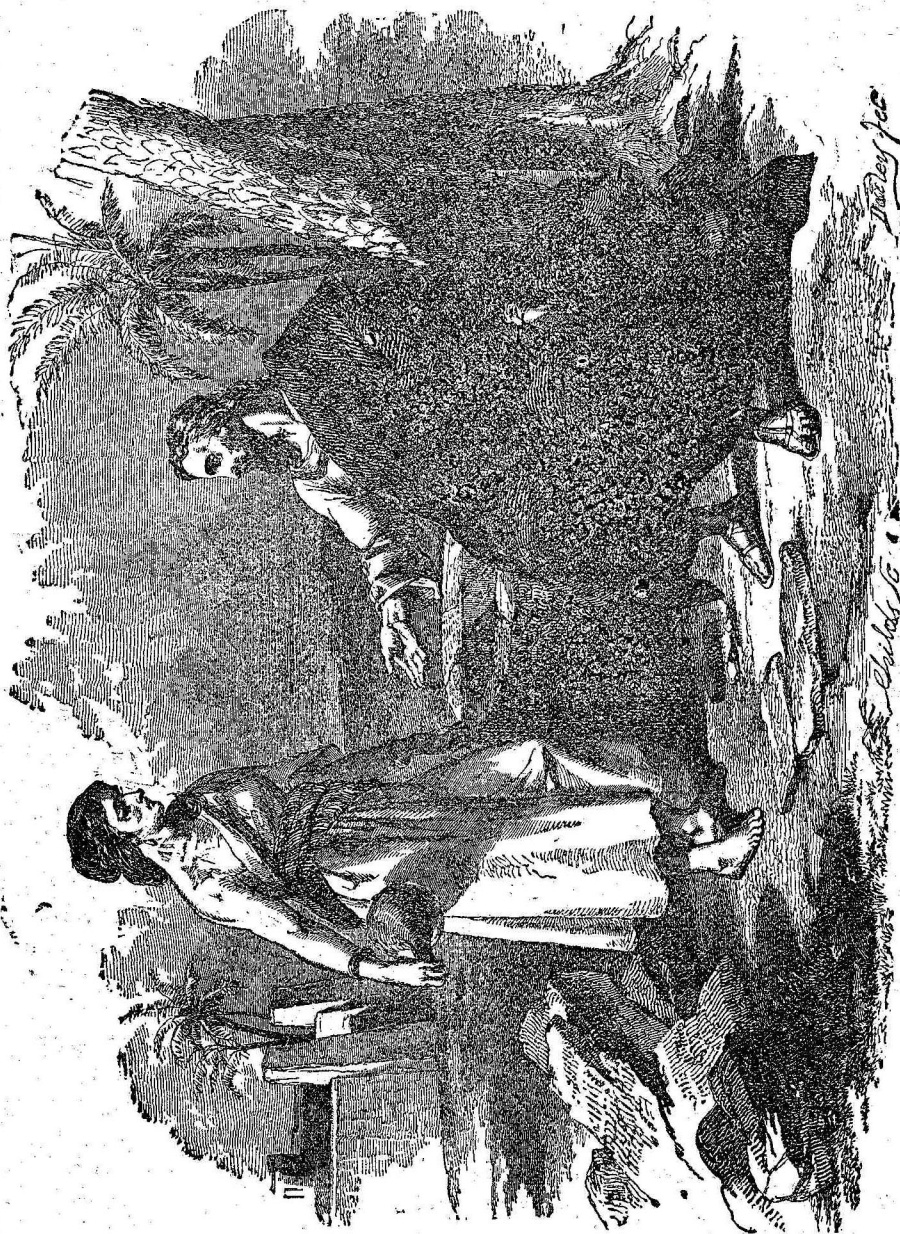

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣ

Ὅλοι βεβαίως οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἤκουσαν πολλάκις εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναγινωσκόμενον τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν διήγησιν τῆς συνομιλίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Σαμαρεῖτιδα πλησίον τοῦ φρέατος Ἰακώβ, καὶ δὲν

ρίστανεται ὅτι ἐπορεύετο εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐφθασεν ἐξωθεν τῆς πόλεως Σιχάρ κουρασμένος καὶ διψασμένος ἰσως δὲ καὶ πεινασμένος, διότι λέγεται, ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ εἶχον ὑπάγει εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀγοράσωσι τροφάς, καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.

ἀμφιβάλλω ὅτι τοῖς ἤρρεσεν. Ἀλλ' ἄραγε ἐσυλλογίσθησαν ποτε τί μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία ἐκείνη;

Ὅσοι ἀπὸ σᾶς δὲν ἐσκέφθητε περὶ τούτου, τὰ ἐπόμενα ἐλπίζω, ὅτι θὰ εὑρετε εὐχάριστα καὶ διδασκτικά.

Εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πα-

μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθε γυνὴ τις ἐκ τῆς πόλεως, διὰ νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ· ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο Σαμαρεῖτις, καὶ ἐπειδὴ μετὰ τῶν Σαμαρεϊτῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων ὑπῆρχε τόσον μῖσος, ὥστε οὐδεμίαν σχετῖν εἶχον πρὸς ἀλλήλους, ἡ γυνὴ ἐξιππασθῆ, ὅταν ὁ Ἰησοῦς, ὅστις ἦτο Ἰουδαῖος, τῇ ἐζήτησεν ὕδωρ

νά πῆ, καὶ τὴν ἰσχύαν της ταύτης ἐξέφρασεν εἰς αὐτόν.

Ἐ τοῦτου λαβὼν ἄφορμὴν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἤρχισε κατὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ ὕδατος νὰ δηγῇ τὸν νοῦν της εἰς αὐτεξέτασιν, συναίσθησιν τῶν ἁμαρτιῶν της, μετάνοιαν καὶ πίστιν εἰς ἑαυτὸν, ὡς τὴν ἐπαγγελθέντα Μεσίαν. Τόσον τελεία δὲ καὶ γνησία ἦτο ἡ εἰς Χριστὸν ἐπιστροφή της, ὥστε ἀπὸ τὴν χαρὰν της ἐδραμνεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔκραζεν εἰς τοὺς συμπολίτας της, «Ἐλθετε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὅστις μοι εἶπε πάντα ὅσα ἔπραξα» μήπως εἶναι ὁ Μεσίας;»

Ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης μανθάνομεν. 1) Τὴν πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀφοσίωσιν του—ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ χαμένον καὶ διὰ τοῦτο χάριν τούτου ἄφινε κατὰ μέρος καὶ φαγητὸν καὶ ποτὸν, καὶ ὕπνον καὶ ἀνάπαυσιν. 2) Τὴν μεγάλην του ἀγάπην πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς· ὅπου εὕρισκε, ὅπου ἐβλεπε κανένα, ἐπεθύμει καὶ ἐζήτηι νὰ τὸν ὠφελήσῃ. 3) Τὴν μεγάλην του συγκατάβασιν· κατήρχετο μέχρι τῶν κατωτάτων στρωμάτων τῆς κοινωνίας· ἐπλησίαζε καὶ συνανεστρέφετο με τοὺς χειρόστους τῶν ἁμαρτωλῶν. 4) Τὸν φιλόστοργον τρόπον καὶ τὰ κατὰλληλα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἐζήτηι νὰ φέρῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. 5) Τὴν ὁποίαν ἠτιθάνετο χαρὰν διὰ τὴν ἐπιστροφήν αὐτῶν, χαρὰν, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνε νὰ λησμονῇ καὶ αὐτὴν τὴν πεινᾶν καὶ δίψαν του.

Ἀγαπητά μου παιδί, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ αὐτὸς συμπαθὴς καὶ εὐσπλαγχνὸς Σωτὴρ τῶρα πρὸς ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Καὶ τῶρα, ὡς τότε προσφέρει τὸ ζῶν ὕδωρ, τὸ Πνεῦμά του τὸ Ἅγιον, εἰς τοὺς διψῶντας δι' αὐτό. Καὶ τῶρα προσκαλεῖ πάντας λέγων, ἔλθετε πρὸς με πάντες· φάγετε, πίετε, χορτάσθητε, ἄνευ ἀργυρίου καὶ ἄνευ τιμῆς. Καὶ τῶρα διὰ τοῦ πνεύματός του, τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς θείας του Προνοίας ὁδηγεῖ καθ' ἐκάστην ὁλους ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν. Ἀγαπᾷ τοὺς πάντας καὶ θέλει νὰ σωθῶσιν οἱ πάντες, «διότι δὲν ἦλθε νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.» Ἰδίως ὅμως ἀγαπᾷ τὰ μικρὰ παιδία καὶ τὰ προσκαλεῖ νὰ ἔρχωνται πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὰ εὐλογῇ.

Λοιπὸν τέκνα μου ἀγκυᾶτε καὶ ὑπακούετε αὐτὸν καὶ θὰ ἦσθε ἀσφαλῆ καὶ εἰς τὸν παρόντα κόσμον καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἡ Ἰσαβέλλα, οὐδὲν γνωρίζουσα περὶ τῆς μι-
σαλλοδοξίας καὶ τοῦ διωγμοῦ, ἅτινα ἐπεκράτουν

εἰς τὴν Σεβίλλην, μετὰ χρεᾶς ἐδέχθη τὴν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ της γενομένην πρότασιν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα αἱ τελευταῖαι παραγγέλαι τῶν γονέων της ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τοῦτο.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ὁ Ἐμμανουὴλ νὰ λάβῃ μεθ' αὐτοῦ τὴν ἀδελφὴν του, ἡ δὲ Ἰσαβέλλα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ταπεινὸν ἐκείνο χωρίον διὰ τὰς ἀνωτάτας συναστροφάς τῆς πολυτελοῦς Ἰσπανικῆς κοινωνίας. Νέος κόσμος ἤδη ἠνοίχθη ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἰσαβέλλας, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ κἀν εἶχεν ὀνειρευθῆ ποτε. Ὁ Ἐμμανουὴλ ἐπεθύμει νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὴν ἀμέσως εἰς ὅλας τὰς διασκεδάσεις τῆς ἐποχῆς, ἐκείνη ὅμως δσάκις τοιοῦτόν τι τῇ προεταίνετο, ἔριπτε βλέμμα λυπηρὸν ἐπὶ τῶν πενθίμων αὐτῆς φορεμάτων καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ μὴ βιάζῃ αὐτὴν νὰ λάβῃ μέρος εἰς πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν εἶχε διάθεσιν. «Ἄλλ' ἔχεις ἀνάγκην διασκεδάσεως καὶ ἀλλαγῆς θεάς», — ἔλεγεν ὁ Ἐμμανουὴλ, — «καὶ πρέπει νὰ εὕρῃς φίλας, μετὰ τὰς ὁποίας νὰ ἐξέρχεται.»

Ἀκόμη, Ἐμμανουὴλ, — ἀπεκρίνετο ἡ Ἰσαβέλλα, — εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς καθὼς εἶμαι ἀγαπῶ νὰ κἀήμαι εἰς τὸν κῆπον ὑποκάτω τῶν δένδρων μετὰ τὴν ἐργασίαν μου, νὰ βλέπω τοὺς διαβάτας, καὶ νὰ συλλογίζωμαι πόσον διαφορετικὸς εἶναι ὁ βίος οὗτος τοῦ προτέρου μου.»

— «Ἀλλὰ μένεις μόνη πάρα πολὺ.»

— «Ἡ Θηρεύσα εἶναι καλὴ συντροφιὰ, ἀδελφέ μου· μοὶ διηγείται ὅλα ὅσα συμβαίνουν εἰς τὸν ἔξω κόσμον· μοὶ λέγει μύθους τῆς Ἰσπανίας, καθὼς ἡ Λουίζα μοὶ ἔλεγε τοὺς μύθους τῆς Ἑλβετίας, καὶ προχθὲς με κατέπεισε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν ὠρχιὸν ναὸν τῆς μητροπόλεως.»

«Θὰ σὲ συνοδεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος καμμίαν ἑορτὴν καὶ θὰ σοὶ δεῖξω πολλὰ ὠραῖα καὶ περίεργα πράγματα, ὡς λ.χ. τὸν ἀρχιεπίσκοπον μετὰ τὴν συνοδείαν του ἐξ ἱερῶν καὶ διακόνων, πορευόμενον πρὸς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα ἔρχονται νὰ προσκυνήσωσι· θὰ ἀκούσῃς δὲ καὶ τὴν ὠραίαν μουσικὴν ἀρμονίαν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ὀργάνου καὶ τῶν ψαλτῶν. Διατὶ σέεις τὴν κεφαλὴν σου; δὲν σοὶ ἀρέσκουν τὰ τοιαῦτα;»

«ὦ, Ἐμμανουὴλ, θλίβομαι πολὺ ὅταν βλέπω πῶς οἱ ἄνθρωποι λατρεύουν τὸν Θεὸν ἐδῶ! Εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἡ θεία λατρεία εἶναι πολὺ διάφορος τῆς ἐδῶ γινομένης. Πόσον ἐλυπήθην μεταβάτα προχθὲς εἰς τὴν μητρόπολιν καὶ ἰδοῦσα τὴν Θηρεύσαν πεσοῦσαν ἐμπροσθεν μικροῦ τινος μαρμαρίνου ἀγάλματος καὶ ἀνοίγουσαν ὄλην τὴν τὴν καρδίαν εἰς αὐτό! καὶ . . .»

— «Σιωπῇ, Ἰσαβέλλα, — εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἐμ-